

převodu. Jak patrně z platebního rozkazu ze dne 28. července 1932, byl poplatek, o který jde, vyměřen z písemné dohody ze dne 24. července 1931 sjednané mezi dlužníky a manžely S-ovými pokud měla za předmět kup inventáře, nyní v dražbě prodaného. Šlo tedy o kup věci movitých, jež nepodléhá, jak tomu je podle čl. 1 A popl. zák. při prodeji věci movité, již sám o sobě poplatku, nýbrž podle § 1 A 3 popl. zák. jen tehdy, byla-li o tomto právním jednání zřízena právní listina, by tvořila důkaz proti zřizovateli. Poukazuje-li již tato různost předpokladů zřejmě k tomu, že ani právní povaha jednak poplatku, jemuž je podroben úplatný převod nemovitostí, jednak poplatku, o němž se zmiňuje § 1 A 3 popl. zák. ve příčině prodeje movitých věcí, není totožná, jde to zcela jasně na jevo z příslušných položek tarifu poplatkového zákona. Jest tu především poukázati k položce 106/57, jež pod heslem převody majetku upravuje jen poplatek za převod práva vlastnického k nemovitým věcem úplatným právním jednáním (bod A 2), kdežto v příčině úplatného převodu práva vlastnického k věcem movitým se odkazuje na jiná hesla. Zejména však jest poukázati k položce 65/95, jež pod heslem kupní smlouvy přesně rozlišuje mezi smluvní listinou a právním jednáním samým, v prvním směru pak zpoplatňuje jak kupní smlouvy týkající se věci movité tak i smlouvy týkající se věci nemovité, v druhém směru však jen kupní smlouvy o věcech nemovitých. Z toho patrně, že předmětem poplatku, jde-li o kup věci movité, je jen zřízení právní listiny, nikoliv jednání samo, jímž se vlastnictví převádí, takže poplatek uvedený v čl. 1 A 2 pol. tar. 65/95 A 1 je jen poplatkem listinným, postihujícím zájem stran na zřízení listiny, aby byla důkazem o uzavřeném právním jednání, nikoliv poplatkem z převodu majetku. Proto nepatří o něm ani ustanovení § 72 popl. zák. a prvý soud tudíž nepochybil, uznáv uplatňovaný nárok berního úřadu na příkázání přihlášené pohledávky v pořadí výsadním za neoprávněný.

Čís. 13404.

Exekučním titulem ve smyslu § 1 čís. 13 ex. ř. a § 72 zákona ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n., jest i doložkou vykonatelnosti opatřený výkaz Pensijního ústavu soukromých drah, v němž jest pojistně matematicky vypočten nedoplatek na dlužníka připadající, kterým má přispěti na úhradu pojistného břemene. Lhostejno, že se nedoplatek žádá na dlužníku najednou, nikoliv po částech.

(Rozh. ze dne 28. března 1934, R I 193/34.)

K návrhu Pensijního ústavu soukromých drah v Brně povolil soud první stolice proti firmě exekuci na základě výkazu nedoplatků. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Podle předloženého výkazu nedoplatků, tvořícího exekuční titul, dluží povinná strana vymáhající straně na pojistně matematickém schodku 56.754.65 Kč. Jde o to, je-li takový výkaz nedoplatků vůbec platným exekučním titulem ve smyslu § 1 ex. ř. Podle § 4 odst. (1) vl. nař. ze dne 9. února 1933 čís. 33 Sb. z. a n. platí o obsahu pojištění s odchylkami, stanovenými tímto nařízením, ustanovení §§ 4—72 pensijního zákona. Podle

§ 72 zákona ze dne 21. února 1929 o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách, může být pojištění i s úroky vymáháno soudní exekucí na základě vykonatelného výkazu nedoplatků, opatřeného doložkou o vykonatelnosti, připojenou příslušnou úřadovnou. Toto ustanovení jest jako vyjimečné vykládati přesně a nelze tudíž výkazy nedoplatků, neznějící na pojištění a úroky, nýbrž na jiné dávky, uznati za platné exekuční tituly. Předložený výkaz nedoplatků nevykazuje dluh povinné strany na pojištění s úroky, nýbrž stanoví povinnost povinné strany, by ve smyslu § 56 čís. 3 stanov vymáhajícího ústavu a § 10 odst. 8 vlád. nařízení shora uvedeného doplnila podíl majetku připadajícího podle úmluvy s Pensijním ústavem Svazu místních a malých drah ve Vídni na československý podíl (vymáhající ústav) na plnou úhradu pojištěního břemene, převzatého vymáhajícím ústavem. O takové povinnosti povinné strany, doplniti schodek určitou částkou, vymáhajícím ústavem vyhotovený výkaz nedoplatků není platným exekučním titulem podle § 72 pens. zák. a neměl proto prvý soud na základě jeho povolení soudní exekuci. Soud není ovšem oprávněn prozkoumati výkaz nedoplatků po věcné stránce, avšak jest povinen jej přezkoumati po stránce formální; k formálním náležitostem náleží, by výkaz nedoplatků byl vydán v mezích příslušnosti pojišťovacího ústavu a by exekuce byla přikázána zvláštním zákonem soudům. Tyto náležitosti v souzeném případě, jak shora jest uvedeno, nebyly dány. Vymáhající strana musila by proti povinné straně nastoupiti pořad práva a zjednati si takto exekuční titul, když povinná strana své povinnosti k doplnění podílu na úhradu pojištěního břemene vymáhajícího ústavu nedostála.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

V dovolacím rekursu se vytýká neprávem, že soud nebyl oprávněn se zabývatí otázkou, zda může exekuci povolití čili nic, ježto prý jde o exekuční titul vzniklý u správního úřadu opatřený doložkou vykonatelnosti řádně vystavenou. Soudům sice nepřísluší zkoumati správnost výměru nebo výkazu nedoplatků správních úřadů po stránce věcné (srovnej v tom smyslu rozh. čís. 8389 sb. n. s.), než přísluší mu zabývatí se formální stránkou exekučního titulu, tedy v projednávaném případě otázkou, zda byl výkaz nedoplatků vydán v mezích příslušnosti vymáhajícího věřitele Pensijního ústavu a zda tvoří exekuční titul podle čís. 13 § 1 ex. ř. § 72 zák. čís. 26/29 sb. z. a n. Podle § 72 zák. čís. 26/29 sb. z. a n. může se dlužné pojištění vymáhati soudní exekucí na základě vykonatelného výkazu nedoplatků a požívá v exekučním řízení přednostního práva daňových nedoplatků. Podle § 3 cit. zák. bude pensijní pojištění zaměstnanců drah státem neprovozovaných a sloužících veřejné dopravě a jich pomocných ústavů upraveno vládním nařízením. To se také stalo a bylo vládním nařízením ze dne 9. února 1933 čís. 33 sb. z. a n. zásadně stanoveno v § 4, že o obsahu pojištění platí s odchylkami stanovenými tímto nařízením ustanovení §§ 4 až 72 pensijního zákona. V § 62 pensijního zák. se pak stanoví, že prostředky k úhradě pojištění dávek, k úhradě správních nákladů a k tvoření fondů potřebných ku provádění tohoto zákona, opatřují se průměrným pojištěným,

vypočítaným pro celek pojištěnců a odstupňovaným pro jednotlivé třídy služného tak, aby hodnota všech budoucích příjmů spolu se jměním ústavu stačila podle zásad pojistné matematiky k úhradě budoucích výdajů na dávky podle tohoto zákona a na správní a jiné výdaje, přípustné podle tohoto zákona. Aby tedy Pensijní ústav (vymáhající věřitel) mohl dostáti povinnosti mu podle těchto zákonných ustanovení a podle ustanovení odst. 8 § 10 cit. vlád. nař. uložené, podle kterého převzal pojištění členů dříve pojištěných u Pensijního ústavu Svazu místních a malých drah ve Vídni za dobu, po kterou členové tam byli pojištěni před 1. lednem 1920, a zač dostal úhradou podíl od tohoto Pensijního ústavu ve Vídni podle úmluvy o tomto Pensijním ústavu uveřejněné pod čís. 145/29 sb. z. a n., jsou pojištěné podniky povinny podle poslední věty odst. 8 § 10 cit. vlád. nař. doplniti tento podíl na plnou úhradu pojistného břemene podle stanov Pensijního ústavu. Vymáhá-li tudíž Pensijní ústav podle výkazu nedoplateků, v němž se odvolává na § 56 čís. 3 stanov a § 10 odst. (8) cit. vlád. nař. pojistně matematicky vypočtený nedoplatek na dlužníci připadající, kterým má na úhradu pojistného břemene přispěti, vymáhá v pravdě jen dlužné pojistné podle § 72 zák. o pensijním pojištění čís. 26/29 sb. z. a n., ano se na věci nic nemění, zda to žádá na dlužníku najednou, či po částech. Ostatně vyplývá již z toho, že v § 72 cit. zák. se nemluví o měsíčním nebo běžném pojistném, nýbrž se mluví všeobecně o dlužném pojistném, že předmět exekučního titulu netvoří snad jen dlužné měsíční pojistné, nýbrž pojistné vůbec.

Čís. 13405.

Konkursní řád ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. zák.

Pohledávky za podstatou, jež jsou sporné a o nichž i mimo konkurs jest rozhodovati řádným soudům, lze proti konkursnímu správci i při nepostačitelnosti podstaty vymáhati jen žalobou o plnění. Předpisu § 47 (2) konk. ř. se vyhovuje rozsudkem odsuzujícím správce konkursní podstaty podle ustanovení konkursního řádu a tím, že bude na věřiteli podstaty, by podle § 55 ex. ř. připojil k návrhu na povolení exekuce úřední vysvědčení konkursního komisaře, po případě konkursního soudu o postačitelnosti podstaty, po případě dále tím, že správce podstaty bude podle § 36 čís. 1 ex. ř. uplatňovati proti povolení exekuce nepostačitelnost podstaty, nebo že rekurem napadne povolení exekuce k návrhu, jenž oním vysvědčením nebyl doložen.

(Rozh. ze dne 28. března 1934, Rv I 2179/32.)

Žalobce domáhal se na správci úpadkové podstaty zaplacení pohledávky za podstatou. Procesní soud první stolice uznal žalovaného povinným zaplatiti žalobci zažalovanou pohledávku podle ustanovení konkursního řádu. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalovaného.